

det anstrengende Arbejde, som det er at være Brevbærer. Men det Finanslovsforslag, som nu foreligger, har bragt en endnu større Skuffelse, for nu have de paa disse Kontorer arbejdet i $1\frac{1}{2}$ Aar, de have set og kende disse fortvivlede Forhold, hvorunder de arbejde, de have gentagne Gange henvendt sig til Administrationen om at faa Forholdet forbedret, men det er ikke lykkedes, fordi der skulde flere Bude til. Administrationen mener sig i saa Henseende bunden til, at Tjenestetiden for Postbude ikke er længere end Arbejdstiden for Arbejde af lignende Art. Nu er det vel vanskeligt at sige, hvilket Arbejde der er analogt med det, som Postbudene udføre. Men her træffe vi paa for Postbudene særlig uheldige Forhold, nemlig de 4—5 Mødetider og en Arbejdstid, der strækker sig fra $6\frac{3}{4}$ Morgen til 9 Aften og derover. De smaa Ophold mellem de enkelte Ombæringer kan man ikke regne som nogen Hviletid. Det er, synes jeg, et for Staten vigtigt Spørgsmaal, dette, at ikke de 200 Brevbærere, som her ere beskæftigede, maaske i en for tidlig Alder paa Grund af et opslidende Arbejde maa gaa bort fra Postvæsenet, og at Publikum er tjent med dette, tror jeg heller ikke. Det er jo saaledes, at der af Postbudene forlanges Punktlighed og nøjagtig Overholdelse af forskellige Bestemmelser, hvad der absolut vil være vanskeligt under de nuværende Forhold. Det er saaledes for Postbudenes Vedkommende, at selv ved Højtiderne, medens alle andre hvile ud, have de det mest anstrengende Arbejde. Vi vide jo alle, at ved Juletid, Nytaar, Paaske og Pinse, Konfirmationer, ja selv ved Valgene have de et betydeligt Stykke Arbejde.

Alle Postbude saavel som en stor Del af de overordnede Embedsmænd ere ogsaa enige om, at de have alt for lang Arbejdstid, at det er et alt for anstrengende Arbejde, der forlanges af dem. Generaldirektør Kjørboe har vel hidtil ment, at det Arbejde, der forlanges af Postbudene, ikke var for meget. Der var et Forhandlingsmøde den 14. Oktober, hvor disse forskellige Forhold vare fremme, og den Tjenestetid, der var opgivet, viste sig ikke at være rigtig for Nørrebro's Vedkommende, i det der var opgivet 53 Timer, medens Arbejdstiden var $59\frac{3}{4}$ Time. Timeantallet for disse Postbude paa Nørrebro, Østerbro og Vesterbro fordeler sig saaledes, at hver anden Uge have de 69 Timers Arbejdstid og den næste Uge 54. Det vilde jo være naturligt og rigtigt, at det Arbejde, som

Postbudene udføre, indskrænkedes til 8 Timer daglig, og særlig da de staa under Staten, burde Staten gaa foran og give dem en Arbejdsdag af ikke udover 8 Timer. Nu er det vel vanskeligt at give dem bestemte Timer hver Dag, men man kunde da ansætte en ugentlig Arbejdstid af f. Eks. 48 Timer. Fra Postfunktionærernes Fællesorganisation, der omfatter de fastansatte Postbude, blev der i Maj i Henhold til disse Forhandlingsregler af 4. Maj 1910 indsendt et Andragende angaaende Personaleforøgelsen tilligemed en Anmodning om Forhandling. Den 11. Juni forhandlede der med Generaldirektøren, og Resultatet af Forhandlingen med Generaldirektøren blev, at han bad Budenes Repræsentanter indsende et nyt Andragende. Der gik atter 6 Uger, forinden de fik Svar paa dette Andragende, og Svaret lød paa, at man ikke i Administrationen kunde oplyse om, hvad Finansloven indeholdt. Der gik atter 6 Uger, forinden man fik Svar, og der kommer saa endelig en Forhandling i Gang, som ej heller fører til noget.

Der er paa Finanslovsforslaget saa at sige ikke taget noget som helst Hensyn til disse Andragender, som ere indsendte; man har ikke taget noget Hensyn til de Besværinger, som ere fremkomne fra Postbudene over den lange Arbejdstid, de have, det overanstrengende Arbejde, som de maa udføre. Organisationen har forlangt 49 Brevbærere til København; paa Finanslovsforslaget er forlangt 10 Kassetømmere. Tjenesten paa København K. Station er meget streng og forceret; der ønsker Organisationen 6 nye Bude, men disse 6 ere ogsaa strøgne. Ialt ønsker Organisationen 68 Postbude, men Administrationen forlanger kun 43, hvoraf 16 skulde være Chauffører og komme til at erstatte nogle Postkuske; 14 af de andre Postbudes Pladser ere i Forvejen besatte med faste Reserver, det vil sige, at de egentlig ikke faa nogen Afløsning for det store Arbejde, de have, idet det kun betyder, at Reservepostbudene faa røde Frakker. Det er i Virkeligheden kun 13 nye Bude, som komme ind. For Provinsernes Vedkommende forhandlede man sig delvis til Rette, men skal for Københavns Vedkommende den aabnede Adgang til Forhandling opfylde de Forventninger, man har stillet til den, bliver det nødvendigt, at man for Fremtiden tager Hensyn til disse Organisationer, som man skal forhandle med; man maa tage Hensyn til de Klager, som fremkomme, undersøge dem og saa, naar de vise sig at være begrundede, følge dem og tilvejebringe det